

Příhody

Ráno jako vymalované, honem někam vyjet, než bude vedro k padnutí, řekli jsme si s Magdou. Při cestě na snídani – koho to nepotkáme u kostela? Medvěd nám s úsměvem přeje dobré ráno a jestli bychom na vyletění nevyvěsili po vesnicích pár plakátů. Tak jo, fasujeme oranžové Á trojky a sešivačku.

V první více zastavuju v starého sloupu elektrického vedení, protože kolem dokola nic dřevěnějšího nevidím, s výjimkou vrat domků, a na ta si netroufám.

„Tam ne, to nikdo nebude číst,“ praví Magda. „To má smysl věšet jenom na zastávky a tak.“

Tudíž jsme podrobili průzkumu vlakové zastávky mezi Telčí a Dačicemi. Ve Velkém Pěčíně plechová bouda, v Radkově i Černiči zděné zastávky, dřeva tak jedno promile celkové plochy. Za trest, že nemají solidní plakátovací plochu, jsme program Prázdňin tu a tam přicvakli do kůry stromů. Pravda, ekologické svědomí se ve mně trochu pohnulo, ale dotčené modřiny vypadaly i po naší akci nadále zdravě a milimetrový zásek sešivačkou snad ani nemohly cítit.

Přijeli jsme do Slaviboře a u autobusové zastávky vidíme konečně solidní dřevěnou vývěsku, bohužel zamořenou záplavou papírů. Drze sundáváme tři měsíce starou výhodnou nabídku brojlerů a kuřic, troufli jsme si i na informaci

Cvakání do ticha

Miluji atmosféru, kterou mívají nocturna. Ať už s mikrofony nebo bez, takřka vždy jde o koncert, kdy je publikum s interpretem propojeno skoro hmatatelnou spojkou. A ta čím je silnější, stává se křehčí a je jednodušší ji roztrhnout.

Docela spolehlivě na takové trhání fungují foťáky. Určitě je moc hezké, že za pár dní se fotkou Štěpána Raka nebo Vaška Koubka pokochá několik lidí, ale nejsem přesvědčen, jestli to za to stojí. Přijde mi, že někteří fotografové jsou natolik posedlí svým lačněním po obrázcích, že jim je jedno, jak hlasitě jejich přístroj převíjí film či

Internet v Telči

Prázdniny mají za sebou už pět dní a s nimi i velkolepý projekt jejich prezentace na Internetu. V budově mezi náměstím a zámekem fungují dvě místnosti s rychlým a hlavně bezplatným přístupem na Internet pro veřejnost; vzdálení fanoušci mohou aktuální dění v Telči sledovat na www.prazdnyvtelci.ji.cz, kde najdou program,

brněnského biskupství o jakési červnové akci. Náhle koutkem oka vidím, jak po silnici přicházejí tři staří vesničani s koly – dva pánové a jedna paní. To bude průser, říkám si, teď dostaneme sprdřana za to, že jsme jim sáhli nečistou rukou na posvátné místo a strhli jejich oblíbené plakáty. Snad jsem se i podvědomě přikrčil.

„Práááázdňiny v Telči,“ pronesla zasněně stařenka. Jako bychom vyvěšovali ne program festivalu, ale barevné fotografie z Ameriky.

„Přijďte se podívat,“ kula železo Magda. „To teď máme pořad v novinách,“ zaujal defenzivní linii jeden z dědečků.

Paní stále hleděla na oranžové volání dál. „Javory,“ zašeptala s nadšeným leskem v oku. Pánové neřikali nic, ale začalo to vypadat, že na nás nevytáhnou vidle a dokonce ani nepoštvou psa.

Skočili jsme na kolo a opřeli se do pedálů. Z vedlejší louky si nás běžel blíž prohlédnout vlčák.

„Asto, vrať se, zpátky,“ ozvalo se několi-kahlasně od vesnických bicyklů úpěnlivě. Zejména paní se velmi snažila, aby chom nebyli na naší misi sežráni.

Ujeli jsme asi kilometr. Pak Magda povídá: „Nepřipadáš si trochu jako věrozvěst?“ -HH-

cvaká clonou a jak intenzivně šlehá blesk do leckdy zavřených víček posluchačů nebo umělce. Pro mě jsou takové fotografové rozbíječi nálad krásných koncertů. Haló, vy tam za čůčkami fotoaparátů, nechcete brát taky trochu ohled na ostatní? Kouzlo nezopakovatelnosti se vám na papír stejně nepodaří zachytit, to zůstává jen v hlavách zúčastněných. To jste tam jenom kvůli fotkám?

Ještě, že máme v redakci digitální kameru, protože než vyrábět do Zpravodaje fotky z komorního nocturna nějakou hlučnou krabičkou, to ať je radši reportážka bez fotek. -daw-

záznamy akcí i přímý přenos současného dění, mohou si rezervovat lístky nebo popovídat s ostatními na chatu. V počtu přístupů vede úterý 31. 8., to k nám přišlo po drátech rekordních 537 lidí. O to, že toto číslo padne, můžete rozhodnout i vy svou virtuální návštěvou. -HH-

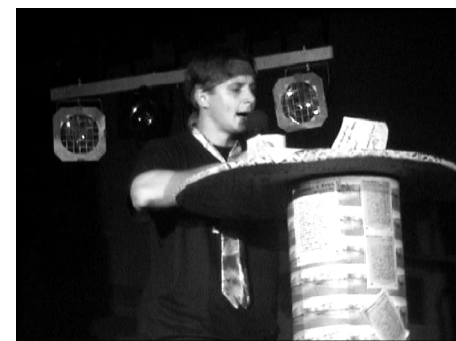
Zpravodaj Haprující 1.8.

Zena je docela obyčejný tvor, o kterém sis udělal krásnou představu.

Keltomilové se čtyřmi strunami

Zatímco předchází koncert na zámku byl ve znamení kytar, do znaku toho úterního bychom mohli směle dát housle. Tento nástroj se objevil u všech účinkujících kapel v různé podobě a samozřejmě v různých stylech.

Podle charakteristik otištěných ve Zpravodaji se mohlo zdát, že se celý večer bude odehrávat mezi jiggy a reely proloženými občas nějakou baladou. Naštěstí první vystupující – Kretschmer Stifte z německého Freibergu – měli náznaky hudby britských ostrovů pouze v první písni, v těch dalších znělo už cosi mezi folkem, popem, dechovkou a estrádní hudbou, podané to však bylo s tak odzbrojující přímočarostí a radostí, že se publikum nechalo ochotně strhnout k veselí a skandovanému potlesku. Sympatie všech si pět mladíků získalo průvodním slovem v češtině a dokonce i jedním česky zpívaným refrémem.

sice jako vždy pobavil suchým humorem, ale bohužel právě on byl často zaměstnán jinými věcmi a nikdo jiný nedokázal zaskočit s průvodním slovem.

Ovšem lidé si Asonanci dvakrát vyteskali zpět a kdoví, kolikrát by to bylo ještě, kdyby nezasáhl Medvěd. Razantně pozval na jeviště Honzu Hrubého a Kukulín. Během jejich drátování se ale odehrála neplánovaná scéna: k pódiu dorazila kohorta pořadatelů a blahopřála svérázným způsobem Medvědovi k jeho kulatým narozeninám. Protože Medvědova osobní data jsem až dosud neznal, říkal jsem si: hm, na pětačtyřicátníka vypadá moc dobře. A ono mu je prý ještě o tři víc, ale to mu fakt neuvěřím, dokud mi neukáže občanku. **dokončení na str. 30**

dokončení ze strany 29

Gratulační pauza docela dobře vykryla technické přípravy, netrvalo snad už ani minutu a rozjela se poslední kapela. K Honzovi Hrubému, u něhož byste od pohledu nečekali tak vysoké houslové umění, a dvěma členům Kukulínu je sice potřeba přičíst automatického bubeníka, ovšem i tak dokázala tahle parta v daleko menším počtu zvukově jednoznačně převládat tu předchozí. Zcela evidentně měli radost ze hry a chtěli si ji užít co nejdéle. Vedle nezbytných dupáků a skočných jsme se dočkali

Topol underground

Počkám ještě do čtvrt a pak půjdu, říkal jsem si, když ani po 40 minutách čekání nokturno s Filipem Topolem nezačalo. Evidentně za to mohla hlavní scéna, kde se keltofilové tak rozjeli, že přetáhli bezmála o hodinu normální čas koncertu. Naštěstí ve 23:14 ztemnělo osvětlení sálu a po chvíli k připravenému křídlu (prý velmi drahému a příslušně skvěle znějícímu) přišel malý stíhlý muž a začalo jedno z nejužasnějších vystoupení zde v Telči.

Ačkoliv „sklep“, jak se scéna pod zámekem nazývá, je ve skutečnosti na úrovni okolního terénu, prostředí je opravdu jako ve sklepení, a tak se Filip jako bytostný alternativec a undergroundový hudebník mohl cítit jako doma. Netuším, zda je zvyklý na narvané sály, každopádně působil velmi soustředěně, příliš nemluvil a s publikem komunikoval téměř výhradně svými písněmi a skladbami.

U málokterého autora se vám líbí jak jeho texty, tak hudba. Filip Topol se pro mne stal jedním z nich. Texty jsou vlastně básně a obstály by samy o sobě, v hudbě se prolíná hutný rytmus s pasážemi, kde se náhle zdá,

i nádherně podané balady Spansow Hill, instrumentální skladby ze spolupráce s Michalem Prokopem či irského tradičního tance v instrumentaci jak od Pink Floyd. A v přídávkovém menu se objevila i píseň zpoza oceánu – Amazing Grace.

Zátek hřměl duněním bubnů, zvonil klávesovými nástroji, jásal houslemi a střílel ovacemi publika. Škoda, že den má jen 24 hodin, mohli bychom napsat: a jestli nezemřeli, hrají tam ještě teď. -HH-

že za nástrojem sedí Beethoven nebo Liszt. Mimořádně mě uchvátila Filipova klavírní technika – zdaleka ne u všech alternativních hudebníků je obvyklé, že na svůj nástroj umějí dobře hrát.

O čem to celé bylo? Samozřejmě hlavně o vidění světa, a to převážně v temnějších barvách, písně navozovaly stavy nejistoty a snad i úzkosti. Za vše, co na nokturnu zaznělo, aspoň dvě ukázky: „Chtěl bych mít dutou hlavu / plnou světla a průvanu / šeptat jen jedno slovo / a poslouchat ozvěnu“ nebo „Nedá se změřit / která dřív dosáhne běhu / když nad rybníkem / vítr ztratí hlavu“. Uzavřený prostor oddělený od světa „nahoře“ textům bezvadně vyhovoval a tomu, kdo chtěl a mohl, během Filipova vystoupení určitě běžely hlavou myšlenky o tom, co je a není v životě důležité.

Škoda jen dvou vad na jinak fantastickým zážitku. Předně kvůli přetažení hlavního koncertu během několika prvních písní v sále pořád přibývali noví a noví posluchači, a to dost rušilo. A za druhé nokturno trvalo až undergroundově dlouho, takže během několika posledních písní ze sálu posluchači pro změnu odcházeli, a to také dost rušilo. -HH-

roku nahrál i na vlastní CD s názvem V krajine. Pokud to vyjde, vystupuje s Petiarem čas od času i Zuzana Ondřejková, jejíž housličky krásně dokreslují náladu jeho písničků. -daw- -HH-

Jan-Matěj Rak

Excelentní kytarista z Radotína u Prahy, věčný student, nadšený fotograf, známý syn ještě známějšího otce, člen

zítra
zátek

na židovskou muziku orientované skupiny Chesed, a podle pro-sáknuvších drbů budoucí kytarista Natalky. To všechno je Matěj,

člověk, který věčně dělá milion věcí najednou... (ale k vytvoření vlastních www stránek se, pravda, ještě nedostal). Jako písničkář vystupuje v poslední době často společně s rumburskou písničkářkou Šárkou Burešovou, do Telče však přijede sám. Je veřejným tajemstvím, že jedním z jeho nejmilejších muzikantů je právě Karel Plíhal, se kterým se půvabným kouzlem dramaturgie ocitne stejný večer na stejném pódiu. Těšme se na koncert plný poetických textů. -luc-

Karel Plíhal

<http://folk.gin.cz/michael/Plihal.html>

zítra
zátek

Jestli někdo víte, kam chodí na nápady (například „Rolničky, rolničky, kdopak vám dal hlas? Jenom Kašpárek maličký – děda Mráz se zdržel hlasování.“), radši si to tajemství vezměte s sebou do hrobu, aby ten kousek křehké krásy

nenasly davy turistů. Geniální slovní hříčky, džezové postupy na kytaru, prostota a upřímnost, to jsou slova, která mě napadají při vyslovení jeho jména. Nemá rád velké akce a koncerty pro mnoho lidí, o to jsou chvíle s ním strávené vzácnější. O jeho předposlední desce *Králci, ptáci a hvězdy* řekl Marek Eben: „Normální muzikant udělá cédéčko z kila těsta a deseti deka rozinek. Na tomto albu je kilo rozinek a skoro žádné těsto.“ Troufám si tvrdit, že i v Telči budete mít problém najít těsto mezi rozinkami.

Cymbelín

<http://www.czech-tv.cz/dokument/cirkusy/rychlik.htm>

dnes
nokturno

Původní trio Kristiny a Tomáše Šenkyříkových s Jirkou Rolehem doplnil za několik let Pavel Rajmic, a tak vznikla kapela, která na Zahradě 2000 získala Krtečka od štábu festivalu. Jsou tedy další partičkou, kterou nezbožňují plně amfiteátry, ale hudební kritici. Vydali desku u Indies, což hovoří nejen o kvalitě jejich muziky, avšak i o jejím nekomerčním směřování (Indies vydalo např. V. Koubka, Z. Navarovou, J. Konvrzka či P. Vášu). V Telči loni účinkovali po boku Karla Plíhala. Pár písní si dali společně a kabátek z klarinetu, basy a kláves plíhalovkám strašně moc slušel. Do Telče přivezou Břetislava Rychlíka, známého brněnského herce, scénáristu, spisovatele a režiséra. -HH-

Jeronym Lešner

<http://www.krychle.cz/>

dnes
nokturno

I Jeronym (neboli Jerry, jak ho přezdívají) dostane v Telči prostor k recitálu na nokturnu. Možná bude pro vás příjemnější ho poslouchat v komorním prostředí mladé noci než na rozpáleném odpoledním telčském náměstí. V tom případě neváhejte a zajistěte si včas místo. -HH-

Blueshell

<http://blueshell.soundhome.cz>

zítra
kocour

Trio Blueshell si obvykle připisuje za název upřesňující slova: blues – jazz – folk – rock – poezie. Tento rozptyl je všeřikající. Oficiální členové jsou saxofonista Dan Hauzner, baskytarista David Špáta a nepřehlédnutelný frontman s kytarou Luboš Machek. Na toto jádro se často nabalují různí spoluhráči a spoluúčinkující, zejména básník a recitátor (též občasný perkusista) Thomas Wízdalowski, jehož excentrické básně si budete moci vychutnat i zde v Telči. Kapela letos v březnu nahrála čtyřpísničkové demo, které si můžete stáhnout jako MP3 z jejich domovských stránek. -luc-, -HH-

Šiar Lachký

<http://petiar.folk.sk>

Šiar (což rébusomilové jistě správně rozluštili jako Petiar) je špičkový písničkář, který se netají obdivem k tvorbě žijícího klasika Karla Plíhala. Je autorem poklidných a poetických skladeb, které koncem minulého

zítra
kocour

Volejbal se koná zítra od 10⁰⁰ na hřišti u tělocvičny.
Chcete si vyloužit volňas?
Přijďte zítra v 8⁰⁰ na kocoura a dostanete brigádu.